

Ήρθε

από το Άγιον Όρος ο άντρας μου: Με τα κομποσχοίνια του, τα βιβλία, τα λιβάνια, τις εικονίτσες και τον αέρα της αγιοσύνης που φυσάει εκεί πάνω, θες από τις μνήμες του Παύλου Μελά, θες από τα παλέματα των καλογήρων, από τους κρυμμένους ασκητές, από το φανερό φως της Παρθένου, από τις βυζαντινές ψαλμωδιές, από τα αλάδωτα των νηστειών, από τα χρόνια της μονολόγιστης ευχής που έσκαψε υπομονές στους απaráκλητους τόπους και φύτεψε άνθη στα περάσματα από μοναστήρι σε σκήτη, από το συνωστισμό των προσευχών -όσο πυκνώνουν τα σύννεφα στον χειμώνα της πατρίδας-.

Δεν ρώτησα πολλά, είπε λιγότερα.

Όλα παίχτηκαν στο ατμοσφαιρικό επίπεδο και στην ήρεμη αδιαφορία για τα δελτία ειδήσεων. Κλείσαμε την τηλεόραση των ψεμμάτων, δεν μιλήσαμε για την χάλια κατάσταση, δεν συνομολογήσαμε ικεσία αλλά ήταν η φυσική εξέλιξη, όσο το σπίτι μας μυρίζει ακόμη τα θυμιάματα των ρούχων, που φορούσε στις αθωνικές αγρυπνίες.

Άφησα μια λάμπα αναμμένη στο σαλόνι, τη νύχτα -μην μπερδευτούν τα ράσα των μοναχών στα έπιπλα και μας ξυπνήσουν ή τους εμποδίσουμε στις ιεροπραξίες της ευλογίας του κόσμου- και κοιμήθηκα δίχως ανησυχία....

Κάποιοι θαρθούν σπίτι μας απόψε. Κάποιοι έρχονται κάθε βράδυ.

Στο απαλό φως του πορτατίφ, μου χαμογελούσαν οι φίλοι του Κυρίου μου, του Κυρίου της πατρίδας μου -εικονάκια αγίων στο κομοδίνο-.

“Μιλήστε Του”, είπα και δεν έχασαν το χαμόγελό τους....

Κύριε των Δυνάμεων, μεθ’ ημών γενού....Εμείς φύγαμε και Συ έρχεσαι ξοπίσω μας, ανήσυχος μην χαθούμε μακριά Σου.....

Κύριε είμαστε σε καιρό θλίψης και άλλον βοηθό δεν έχει η πατρίδα μας.

Εσένα μόνο. Μην μας αφήσεις, Εσύ που νοιάζεσαι να φυτρώσουν στην ώρα τους - στις πλαγιές του Άθωνα- τα άγρια χόρτα που τρέφουν τους ερημίτες, Εσύ που είπες “ελάτε να σας ξεκουράσω”.

Κουραστήκαμε στην αποστασία Κύριε, κουραστήκαμε με τους άρχοντες τους υιούς των ανθρώπων, κουραστήκαμε να βλέπουμε ιστούς χωρίς σημαίες και πατρίδα δίχως Θεό.

Σώσον Κύριε τον λαόν Σου.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca